

A MUNKA

XVIII. évfolyam, 3. szám.

ára 16 fillér

Salgótarján, 1940 január 20

ÉLNI FOGUNK.

A magyar belpolitikai élet ezen a héten a képviselőház egyhónapos karácsonyi vakációjának lejártával igen megelégnék. Az új esztendő politikai életét a miniszterelnök beszéde indította el. A képviselőházi munka megindulásának napján Teleki Pál miniszterelnök a kormánypart értekezletén beszámolt a külső és belső politikai helyzetről. Kijelentette, örömmel tölthet el bennünket, hogy a mai rendkívül nehéz helyzetben ott tartunk, ahol vagyunk. Mivel Európa helyzete súlyosbodott, a többi országgal együtt Magyarországon a helyzet is súlyosbodott. Kétségtelen, hogy nehéz idők elé megyünk. Ha a háború komoly stádiumba lép, nyilvánvalóan nálunk is súlyosodik a helyzet, mert a háború kihat egész Európára, akár elsüti valaki a puskát, akár nem és akkor kétségtelenül nálunk is elkövetkeznek a megszorítások. Nem élünk azonban a korlátozásokkal addig, míg okvetlenül nem szükséges. Ezeket pedig zúgolódás nélkül elviselni hazafias kötelesség. A helyzet a következő hónapokban előreláthatólag még nehezebb lesz, de gondoljunk azokra az erőfeszítésekre, amelyeket körülöttünk látunk. Élnünk kell és élni fogunk és ennek egyik kifejezője, hogy nyugodtan továbbfolyik a parlamenti munka — mondotta a miniszterelnök.

Érdekes, hogy a munka üteme már az első napokban meggyorsult. A társulati adóreform élénk érdeklődés mellett indult vitáján túl, még több pénzügyi javaslat került megvitatásra. A pénzügyminiszter benyújtotta a biztosító magánintézetek állami felügyelete, valamint a felügyeletet ellátó biztosítási ügyi közgazgatás egyes kérdéseinek szabályozásáról szóló javaslatot. Még több gazdaság és szociális javaslattal foglalkozik a Ház a pénzügyi javaslatok után. A földmivelésügyi miniszter betérjlesztette a mezőgazdasági munkások és konvenciók cselédek bérmegállapításáról intézkedő javaslatot. Az igazságügyminiszter és a belügyminiszter is új javaslatokkal jön. Így egyebek közt készül a kartell törvény módosításáról szóló javaslat is, amely a kartellek tulkapásait kívánja megakadályozni és biztosítja, hogy a bojkott a kartellenkülsői kereskedők gazdasági létérdekét ne veszélyeztethesse. Rövidesen betérjlesztik az új sajtótörvényről és a rehabilitációról s a szociális alapról szóló javaslatot. Lesz tehát jövőn munkája az országgyűlésnek.

A közönség széles rétegei nem ismerték eléggé a társulati és taníradó reformjának jelentőségét. Az a nagy érdeklődés azonban, amely a javaslatok iránt a képviselők részéről megnyilvánult, élénk jele a javaslat horderefének. Arról van szó, hogy eddig az ingatlan tökével szemben a társulatok jóval

Kereszténység a magyarságban.

Történetünk és népünk értékeinek alapját képező kereszténység ma már igen sokszor csak úgy szerepel közéletünkben, mint nagyon is elkoptatott s közkeletű frázis. Pedig talán ilene tekintettel lennünk arra, mit jelent a kereszténység kétezeréves valósága; — és itt ne nézzük csupán a történelmi és a kulturális szépségeket, hanem tekintjük magat a kereszténység lényegének belsőjét, az Istengyermekséget, az erkölcsi tisztaságot, legfőképp a szeretetet. Istengyermekség, erkölcsi tisztaság, szeretet! — vajjon nem érdemesek-e ezek az értékek arra, hogy ihletjen és méltón közelítsünk feléjük? Vajjon nem lenne teljesebb s jobb magyarságunk és emberiségünk, ha hűséggel iparkodnánk megvalósítani önmagunkban, népünk életében, egymással való érintkezéseinkben a keresztény követelményeket?

A magyarság a kereszténység által lett emberré és maradandó értéké, melynek szerepe — hisszük és ezért dolgozunk — nem lehet nyomtalan és hatástalan az európai keresztény közösség értékei között. Ha továbbra is hűek akarunk maradni önmagunkhoz, nem szabad eltántorodnunk ettől az örökségtől. A

kereszténységhez, mint hithez és mint kétezeréves szellemi tradícióhoz való ragaszkodásunk kézzelfogható valóság: nemcsak elomlott öreg kövek, régi templomok, irodalmunk szépségei tanuskodnak emellett, hanem falusi templomaink egyszerűsége és meghittsége, évszázados atyák csontjait rejtő árnyas temetők csöndje, nepeletünk mélysége és gazdagsága is. Ha megtagadjuk az egyszerre európai, egyetemes s egyszerre emberi és magyar keresztény örökséget, önmagunk legjava értékeiről mondunk le könnyelműen.

Sajnos, nem egyszer éppen az a baj, hogy csak szavakban élnek a keresztény igények, de nem hatják át mindennapjainkat. A tiszta keresztény érzületből következne a helyes keresztény műveltség kultusza. Ha népünk életének mély rétegei még tele vannak tiszta keresztény elemekkel és hagyományokkal, éppen a közéleti frázisos kereszténység miatt felsőbb rétegeinkben már a keresztény műveltség meddő formalizmussá változott. Ha a keresztény érzület a gyökér, melyben emberi és magyar voltunk a válság viharai közt megkapaszkodhatik, úgy a magasabb keresztény műveltség

szeretete nélkül silány és felületes marad minden korszerűség.

Tekintsünk azokra az országokra, ahonnan példát akarunk venni a keresztény megújulás tekintetében. Mélyes hit, tiszta emberség, szeretet és alázat mellett az évszázados keresztény műveltség gondos tanulmányozásából sarjadt ki az új keresztény irodalom és tudomány. Nyilvánvaló, hogy Charles Pierre Peguy, Paul Claudel, Francis Jammes költészete nem szüethetett meg a középkori katedrálisok gyönyörű kapuinak, üvegablakainak, a keresztény szimbolikának, a középkori teológiának és társadalomtudománynak gondos tanulmánya és emberi, mai átélése nélkül.

Magyar szempontból ebből az a tanulság, hogy a mi keresztény megújulásunknak is vissza kellene térnie a történelmi és emberi keresztény ismeretek eddig elhanyagolt feldolgozásához. Társadalmi és közéleti szövegek nem elégségesek, de szükséges lenne az egyetemes keresztény örökség és etikai értékek átélése, a magyar eredmények, keresztény régiségek gondos tanulmányozása: — nincsenek nagy számmal középkori műemlékeink, amelyek ihletnék szűbb keresztény lelkeinket, de van mégis a magyar tájnak mély keresztény áhitata s akár a magyar középkori keresztény örökség, akár az egyetemes keresztény gondolatkincs, éppen elég indítást adhatnának elapadó szellemi életünknek.

(—ány.)

kisebb mértékben vettek részt az adóterhek viselésében. Amíg például a múlt költségvetési évben a mezőgazdaság, amelynek készpénzbevétele ezer millió pengő körül járt, földadóban 30 milliót fizetett, addig a társulati adó csak 21 millióra rugott, bár a vállalatok nyersbevétele a mezőgazdaságét megháromszorozta. Az elavult társulati adótörvény volt az oka ennek az aránytalanságnak.

A pénzügyi kormány kellő előkészítése után vitte a megoldást

a Ház elé. A tárgyalás során utaltak arra, hogy a régi törvény legjellegzetesebb sajátossága a mérleg érinthetlensége volt, ami annyit jelentett, hogy a vállalat csak a nyilvánosságra hozott mérlegben kimutatott nyereség után adózott. A javaslat szerint jövedelemnek kell tekinteni a vállalat mindama bevételmaradványát, amely a termelés racionális vitelének költségei után fennmarad. Tehát az adóköteles jövedelemhez kell számítani

mindazt, amit osztalék, kamat, üzleti, vagy nyereségrészesedés címén a tagoknak, alkalmazottaknak, vagy igazgatóság tagoknak javára irnak. Adóköteles jövedelemnek nyilvánítja tehát mindazt, amit eddig különböző címen nyíltan, vagy burkoltan elvontak az adózás alól. Azt remélik, hogy a javaslat a kapitalizmus belső szerkezetének a mainál jóval közérdekűbb kialakulására is közre fog hatni. Ami az ország és a nemzet érdeke.

„A MUNKA” TÁRCAJA

Az angol széllabda.

Irta: Kisigmandi Géza.

Akkor még a kicsapatás veszedelmét idézte fel szegény fejere az a gimnazista, aki bele mert rugni az angol bőrlabdába, melyet levegővel fújtattak keményre és általánosságban csak széllabdaként emlegették a diákok. Igaz, hogy ott is suttogva. Különösen a főtisztelendő igazgató ur haragudott erre a játékra. Nem mulasztotta el sohasem az évnnyto disztermi beszédeben azt a részletet, mely körülbelül így hangzott:

— Van nekem egy tanítványom, aki a lábával keresi a kenyerét. Az angol széllabdába habarodott bele. Ennek az iskolának háromszáz éves hagyományai vannak. Mi olyan férfiakat akarunk nevelni a magyar hazának, akik a fejükel, keresztény jellemükkel és nem rugdalózdásaikkal szorgadják a nemzetet.

A halk és szapora szavak mindig megborzongattak bennünket, de másnap már nem tudtunk ellentálni a szeptemberi nap csalogatásának, így azután szinte szegyenkezve szívárogtunk ki a városi rétre. A szép pázsitos fűvön pillanatok alatt kijelöltük a pályát. Letettünk négy kabátot szabályos távolságra. Az volt a kapu. A sarokzások helyére egy-egy kisebb társunk kuporodott le és elután kettőkor megkezdődött a mérkőzés.

Ma is titok előttem, hogy kitől tanultuk meg a szabályokat. Arra sem emlékszem, hogy valaha bárki is magyarázta

volna, milyen testtartással kell rugni a durrogó hangot adó bőrlabdát, vagy akár a tizenegyes büntetőt. Vajahogyan benne volt a labdarúgás iránt való rajongás a levegőben. Ösztönösen sajátítottuk el minden fortélyát.

Sohasem vettünk össze. Nem hangoskodtunk, mert ezzel csak magunkra tereltük volna a figyelmet. Annyira óvatosak voltunk, hogy szegény jó Kiss Jóska, aki hibás labai miatt alig-ig tudott még járni is, felvittük a Duna tötésének tetejére és galyakból sátrat emeltünk mögéje a nap sugarai ellen. Kiss Jóska volt a bíró. A szava szent és sérthetetlen voltát senki sem vonta kétségbe, aki pedig mégis más véleményen mert lenni, egyszerűen kiállt a küzdők közül. Negyöt jelölt is akadt, aki be akarta tölteni az így megüresedett helyet.

Kapucserét vagy felidőt nem ismerünk. Napnyugtáig, szinte vakulásig rugtug a labdát. Kiss Jóska fent a töltésen jegyezte a gólokat és tübefűzhető vékony cérna hangján mindig bejelentette:

— Gól az alsó kapuban. A mérkőzés állása 53:38 a felső kapu javára.

A labdarúgásban ilyen csillagászati számokkal aligha fejezték ki a világ más országában az eredményt. Nekünk meg sem kottant az hatórás mérkőzés. Othon nekifeküdtünk a leckének és másnap a főtisztelendő tanár urak nem vettek észre semmi különösebbet, legfeljebb annyit, hogy nem szaladgáltunk annyit a folyosón, vagy az udvaron, mert tartogattuk az erőnket a széllabdára.

A történelmi hűség kedvéért azonban kénytelen vagyok elárulni, hogy a tanár urak mégis tudomást szereztek tit-

kos mérkőzéseinkről, mert a denevérszárnyhoz hasonlatos szemöldökű igazgató ur kiadta szapora szavu parancsát valamelyik rendtársának, hogy sétáljon el a városi rétre és nézze meg, hogy mit csinálnak a diákok?

— A longamétát és füleslabdát nem bánom — pöntyögte Szerafin főtisztelendő ur felé — mert ifju legény koromban magam is szerettem, különösen az előbbit. De azt a fránya angol széllabdát nem türöm. Megértette tanár ur?

Hát hogyné értette volna, hiszen a magyar nyelv és irodalom nagynevű tudósa volt. Hivatásával járó komolyságával ki is sétálgatott a város végére. Meg-meg állt a rogyant kerítések, lassan szétporladó szemétdombok és fűzfabokrok mögött. Hallgatózott. Nem hallott egyebet, mint a rigó füttyét, a hajót vontató kocsis vidám, de mégis fojtott énekét, egyegy eltévedt gőzhajó locogásába vesző dohogását, a bőrlabda jellegzetesen kongó durrogását és Kiss Jóska itélkezéseit.

— Gól az alsó kapuban. A mérkőzés állása 52:49 a felső kapu javára.

Csak napok mulva vettük észre, hogy figyel valaki. Éreztük, hogy két szem mered ránk, de nem mertük meg egymásnak sem megvallani. Egyszer aztán Kiss Jóska hamarabb akart leköszáldni hozzánk, mint máskor és így történt, hogy megbotolván, legurult szegény a töltés aljába. Mire odafutottunk, már ott térdelt Szerafin főtisztelendő ur és szeretettel simogatta az arcát.

— Itt a zsebkendőm, fusson le valamelyik és mártsa bele a Dunába...

Dermedten álltunk és vártuk a fejleményeket. Annyit láttunk, hogy Jós-

A szegényügyi bizottság kérelme!

A koldulás megszüntetése általánosságban megtörtént az 1936-os belügyminiszeri rendelettel szabályozott „magyar normával”. Ez természetesen nem biztosítja 100 százalékban az eredményt, mert hiszen titokban van kisebb mérvű koldulás s a legnagyobb hiba az, hogy a közönség titokban sokszor ad is az ilyen koldusoknak, pedig ezek legtöbb esetben a multból is jól ismert és nagyrészt munkakerülő cigányokból adódnak ki.

Vannak azonban nem cigány kéregetők is, olykor vidékiek.

Van egy féllábu hadirokkant, aki az állomáson, várótermekben, sőt a vonaton is kéreget, dacára annak, hogy már nem egy ízben büntette meg ezért a rendőrség. Ennek a hadirokkantnak elég szép járadéka van, amiből a családjának ugyszólván semmi sem jut, mert az illető iszákos. A közönség azt hiszi, hogy ha ilyen nyomoréknak nem ad, akkor vét a febaráti szeretet parancsa ellen. Pedig mi az eset? Az ilyen módon adott alalmazna ismeretlen és legtöbbször rossz helyre kerül, de ugyanakkor az adakozó azon a címen, hogy ő külön is adott, a gyűjtőbőlgyek által nagy fáradsággal összegszedett, havi hozzájárulási összeget szállítja le s így — sajnos — a szegényügyi bizottság a mindig fokozódó koldus

és egyéb elnyomorodott, de tisztességes szegényeknek a minimális igényeit is csak nehezen tudja kielégíteni.

Vannak olyan adakozók is, akik mindig azt nézik, hogy mennyit ad X.Y. és ha valaki indokoltan, vagy kevésbé indokoltan leszállítja a havi koldusváltást bizonyos százalékkal, rögtön ő is azt teszi! Hol van ilyen magatartásban a fellülemkedettség, a hit és emberszeretettel fakadó nemes szellem?

Városunkban van sok tekintélyes jövedelmű egyén, de sajnos a nyomort, elkeseredettséget megértő lélek kevés.

Nem is volna talán fölösleges, ha az ilyen címen adakozókról nyilvános kimutatást közölné le a helyi lap. Ez a kimutatás világosságot derítene arra, hogy ki érti meg hát a nehéz idők sokat emlegetett szociális követelményeit!

Nem szertelen kérelem fordul a szegényügyi bizottság ismételtén a közönséghez, amikor azt kéri, hogy a koldusok és egyéb rászorultak támogatására emeljék fel a hozzájárulási kisösszegeket és aki még nem adakozik, az is lépjen be némi kis összeggel a támogatók közé. *Nemes cselekedet ez, jó ügyet támogat ezzel és lelkiismeretét is megnyugtatta!*

Küzdenek északi testvéreink.

Csak a propaganda híradásai lehetnek olyan merészek, hogy végső következtetést mernek levonni az orosz- finn ellenségeskedések mai helyzetéről. A finnek vitélül és hőiesen ellentállanak a meg-megismétlődő támadásoknak, sőt számos helyen ellentámadásba mennek át, de maguk is elismerik, hogy számottevő és jelentős idegen támogatás nélkül, döntő eredményeket elérni a szovjetorosz kolosszus ellen, kilátástalannak látszik.

Mindaz, ami ezideig történt, mégis kivívta a világ csodálatát. Beigazolódott, amit eddig csak kevesen tudtak, amit csak lelkük mélyén reméltek, hogy igenis az apró népeknek is van joguk, van önértékük, van hazájuk, van szabadság-szeretetük és kiirthatatlan belőlük az önállóság utáni vágy szerete, melyért minden áldozatra készek. Elhagyják érte a polgári élet minden kényelmét, az otthon, a családot, hogy beálljanak azok sorai közé, akik mindezt és vele együtt nemzetük, népük és hazájuk függetlenségét meg életük árán is megvédeni igyekeznek.

Suomi népe. Ez a kis nép a finn, ki dacolva az északi tél minden borzalmával, harcászattal, hogy példát mutasson az emberiségnek. Ez a példa talán az utolsó órában jött, amikor csüggedés szállta meg a lelkeket. Ez a példa erőt adott a hitetleneknek és megacélozta a bátrak erejét. Ime, mire képes egy kicsiny nemzet is, ha mögötte az igazság megdönthetlensége áll.

Finnország példája figyelmeztető jel arra, hogy nem a számok hozzák meg

a döntéseket. Nem elég a milliós hadsereg, nem elég a fegyvertárak végtelen készlete. A fegyverhez ember kell, még pedig olyan, aki erkölcsi meggyőződésből forgatja azt. Enélkül nem katona a katona és hiábavaló a fegyverek. A rátermelés, valamint a meggyőződés az az erő, amire támaszkodni lehet. Minden ember egy része népének és amilyen részekből tevődik össze, olyan erős, hatalmas és megbecsült a nép.

Bennünket, magyarokat különös öröm, öntudatos büszkeség tölt el, amint ezt a harcot látjuk. Testvérnépünk áll harcban. Küzd az életért, az igazságért és a népek százmillióiért. Az ilyen harc előttünk, magyarok előtt nem ismeretlen. Harcosai, védőbástyái voltunk százszentdőkön keresztül nyugat kultúrájának, a kereszténységnek. Saját életünkkel, testünkkel védjük Európát a vörös félhold uralmától. Ez a küzdelem sorainkat megriktotta, de behódolásra, megalkuvásra a megmaradtok nem gondoltak, küzdöttek fajukhoz illő becsülettel a győzelemig, hazájukért, hitükért és az igazságért. Északi testvéreinkre büszkék vagyunk, és nekik ugyanezt kívánjuk. (Támogassuk anyagiakkal is élethalálharcukat vivó testvéreinket. Bármilyen csekély pénzbeli adományt csekken is beküldhetünk. Cím: „Magyar anyák a finn gyermekekért, Budapest. Csekkszám 33.120.” Szerk.)

Az üvegyári Önkéntes Tűzoltó Egyesület f. hó 20-án bált rendez az üvegy. olvasóköriben 8 órakor.

kának nincs komolyabb baja az ijedségen kívül. Nem emiatt akadozott a szívverésünk, hanem a szaporaszavu igazgató ur jár az eszünkben.

Kiss Jóska két oldalt ketten beleszórtunk és hazavezettük. Másnap csendes volt a városi rét. Harmadik nap ketten-hárman botorkáltunk arrafelé, amikor a Duna-töltésén Jóska volt fészke alól megszökött Szerafin főtisztelendő úr:

— Mi van veletek? — Tegnap nem volt itt egyitek sem.

Kedves huncutság bujkált a szája szögletében. Mi csak nyeldestük le a féltelmünket és egyik lábunkról átváltottunk a másikra. Mi lesz most...?

— Szerettem egy német könyvet Ebből megtanulhattok egyet-mást a labdarugásról — mondta egyszerűen és kihuzta a vérszegény füzetet a reverendája zsebéből.

Azóta három évtized meg a világ-háboru ballagot el felettünk. A halál ki-gyomlált közülünk néhányat még a harc-

tereken, akik meg megmaradtunk, már nem tudjuk kergetni az angol szállabdát, de az iránta való szeretetünket Szerafin főtisztelendő ur oltotta belénk mert azt mondta, hogy férfias, kemény játék, melyben a testi erő mellett a bajtársiasság érzése is kifejődik.

A főtisztelendő ur odakuporodott Kiss Jóska mellé és két hét mulva már sippal igazgatott bennünket. Akedves, rozslábu Jóska csak az eredményt mondta, mert nem tudtuk volna megjegyezni a kétszámjegyű gólarányokat.

Amikor pedig lenyugodott a nap és hazamentünk, a főtisztelendő ur hűségesen jelentette a denevérszárnysemöldökü főtisztelendő igazgató urnak, hogy egész délután kint volt a diákokkal a városi réten...

(Ezt a kedves diákemléket az a szomorú hír elevenítette fel bennem, mely tudatta volt diákjai és tisztelői nagy-nagy táborával, hogy a jó Szerafin tanár ur nyolcvanegy éves korában csendesén meghalt.)

Hírek és különfélék

Ábrándozás

az utcán.

Amíg a salgótarjáni csendesebb utcákon télikabátunkba magunkat jól össze huzva sétálgatunk, próbálunk arról ábrándozni, hogy utazunk. Valahová menekülünk a hideg rideg itthoni tél elől, valahová, ahol süt a nap és kék az ég, ahol kristályos a levegő, szűzfű a hólepel és a jéggödermedt erdők úgy zengenek, mintha üvegből volnának.

Hát persze, tudom, nehéz ezt végig-álmodni a tarjáni levegőtlen utcákon, melyek semmiben sem emlékeztetnek bennünket egy nemzetközi gyorsvonat kényelmes, meleg fülkéibe s a házak sora sem keltheti a vonatablak mögött elszuhanó tájak illúzióját. És mégis ábrándozunk, mert ha nagyon ránk nehezedik a valóság, van e más menekülésünk, mint az ábránd?... Az ábránd a szegények kincse, minél többet tékozlunk el belőle, annál több marad a tarsolyunkban. Ezt az ábrándot, például, elutazni valahová, ahol sugarasabb és boldogabb a tél, évről-évre fogyasztom és mégis érintetlenül él tovább a lelkemben, képzeletemben, kitudja hol rejtőzik bennünk az ábrándok és álmok tükör vetítőkamrája, amely tetszésünk szerint pergeli le előttünk a legsodálatosabb filmeket?... Néha eszembe jut, vajjon tovább élnek-e ábrándjaink, álmaink, akkor is, ha egyszer megvalósulnának?... Mondjuk, kihuznák a sorsjegyünket és az a sok minden, amiről eddig csak álmodtunk, elérhető valósággá szírdulna hirtelen?..

Lehet, csak akkor ütköznénk minden oldalán a valóság rideg falaiba, amikor azt hisszük: miénk az egész világ. Lehet: egyszerre százfelől növekedőnek élénk az akadályok tilalomfái és mi ott állnánk ábrándjaink megnyílt kapui előtt, tehetetlenül. Így összehúzódva télikabátunkban a tarjáni utcán, legalább álmodunk szabad, de ki tudja, élhetnének-e az ábrándok kincsével, ha az egyszer, mint valóság, nem olvadna szét a kezünkben?... (—ány.)

Kinevezés. Pájer János pápai protonotárius, volt püspöki helynököt a pápa kinevezte a rozsnói székeskáptalan idősebb meterkanokjává, egyelőre azonban a putnoki plébániát is tovább vezeti. Pájer János kinevezése széles körökben nagy rokonszenvet váltott ki. Az ő gazdag tapasztalata bizonyára nagy segítséget jelent az egyházmegye központi kormányzásának, mert évtizedes helynöki minőségében megismerte a püspökétől elszakított egyes plébániák, sok bajait, nehézségeit. A kinevezéshez mi is ösztíntén gratulálunk!

A frontharcosok

farsangi, műsoros mulatsága eseményszám-ba megy városunkban. A nagy társadalmi réteg, amely megjárta a háborút, erkölcsi kötelességének tartja, hogy ezen az estén megjelenjen, viszont a társadalom másik része elismerésképpen támogatja a frontharcosok ezen megmozdulását. De meg is érdemli a támogatást az a nívós műsor, amely művészi értékével s egyben közvetlen melegséggel mindig megnyerte a közönség tetszését. — Fellep

GYÁRI ÚJ
ÉS HASZNÁLT

IRÓGÉPEK

KÉNYELMES
FIZETÉSI FELTÉTELEKKEL
KAPHATÓK

VÉGH KÁLMÁN

KÖNYVESBOLTJÁBAN
SALGÓTARJÁNBAN.

Hivatalvizsgálat. F. hó 16-án neográdi Horváth Sándor alispán hivatalvizsgálatot tartott a városházán. Kiséretében volt Benke Béla vármegyei másodfőjegyző.

Halálozás. Berze István hadirokkant-kisraftikos felesége 37 éves korában, rövid szenvedés után 12-én meghalt. Temetése f. hó 14-én volt nagy részvét mellett a Rimaszombati utcai gyászházban.

A salgótarjáni Manz és Leánykör február 11-én kezdte meg sorozatos nemzetvédelmi előadásait „A nő nemzetvédelmi feladatai” címen. Kiváló előadók ismertetik a nők kötelességeit a nemzetvédelemben. Részletes programot a következő számban adunk. Feleljük Salgótarján társadalmát, hogy az előadásokon minél nagyobb számban jelenjenek meg.

Köszönetnyilvánítás. Drága jó feleségem elhunyt alkalmából megnyilvánult részvételt őszinte köszönetet mondok. Berze István és leánya.

Az evangélikus egyesületek 14-iki családi estjén Fayl Frigyes nagyhatású novelláiból olvasott fel, amit a szépszámu közönség nagy figyelemmel hallgatott. Kivüle közreműködtek dr. Csengődy Lajos alesperes, ki a finnekről olvasott fel érdekes tájékoztatásokat. Koppány Mimóka mély érzéssel előadott s a finnekről szóló verseit nagy taps kísérette, Boros Elenóra zongorán előadott magyar dalaival mély hatást váltott ki, Fabri Margit kedves verse szintén. A Diakonissa testvér vezetésével közreműködő Vegyes kar egyik számát meg kellett ismételn. — Majd kiváltképpen Harmat Árpád irányítása mellett kedélyes hangulat alakult ki, amely a késő esti órákig együtt tartotta a közönséget. A családi estét 28-án megismétlik.

Az acélgári munkásság részére f. hó 25-én este 8 órakor az Olvasóegylet helyiségében a „Magyar munkás jövője” címmel előadást fog tartani dr. Szeibert János miniszeri titkár.

Farsangolás.

Ebben az esztendőben nagyon rövid a mulatozásra szánt idő, amit közönséges farsangnak neveznek. Ilyenkor rendezik a mulatságokat, bálakat és azokat a vigadozásokat, amelyek arra hivatottak, hogy eltereljék a figyelmünket a napi robotról. A farsangolás már teljesen beletartozik az életünkbe, azt mondhatnánk, hogy nehézséget okozna, ha — különösen a nagyobb helységeiben — elmardna. Akinek van felesleges pénze vagy egyéb olyan terménye, mely lehetővé teszi a vendégeskedést, vagy mulatozást, kötelességet teljesít embertársaival szemben, akiknek bizonyos hányada egyenest abból él, amit a másik költ. Külön iparág fejlődött ki, mely csak ezzel foglalkozik és ad kenyeret százaknak.

Az ember szereti a társaságot. Aki sokat van egyedül, emberkerülővé, bogaras emberré válik, aki meg szereti a szórakozást, sokkal könnyebben viseli el az élet terhét. Hány házasság kezdete fűződik a farsangoláshoz, hány ember emlegeti boldogan azt az időt, amikor ilyen alkalmat adnak a fiataloknak az ismerkedésre. Nem hasztalanul kidobott pénz tehát a vigadozásra mértékkel elköltött összeg, mert örömet okoz annak, aki kiadja és kenyeret annak, aki kiszolgálja a farsangolót.

Ezek után botor ember mondhatja csak azt, hogy felesleges a farsang, mert ilyenkor forog a pénz és olyan ember is költsézik, aki egyébként nem szokott résztvenni az ilyen szórakozásokban.

